

[Gade]

den 1. februar 1987, her i Folketinget skal have en debat om landbrug og miljø. Disse forhold kan godt hænge sammen, og det gør de netop i SF's tanker.

Det er derfor, vi synes, at det, der står i ministerens redegørelse til Folketinget om økologisk landbrug, og som vi har fået offentliggjort i dag, er så katastrofalt dårligt.

Man siger ja til tanken, men lægger ikke kroner på, laver ikke en politik for omstillingen. For det er jo ikke rigtigt, at man kun kan løse problemet ved at slagte køer, man kan rent faktisk løse nogle af problemerne ved både at slagte nogle af køerne og ved at lade en meget større del af landbruget blive dyrket økologisk. Det er en strategi, der ville satse på fremskridt og ændringer inden for primærproduktionen.

Hvad ser vi så regeringen spille ud med? Jo, et gyldent håndtryk til lederne inden for mejerierne og slagterierne. Er det 450 mill. kr., de skal have at muntre sig med i de kommende år? Og hvad giver man til det primære landbrug, som bliver udsat for problemerne i de kommende år? 4 mill. kr. om året i tre eller måske fire år.

Jeg mener, det er katastrofalt, at regeringen ikke har en politik for omlægningen og omstillingen af dette erhverv. Det samme gælder i virkeligheden inden for fiskeriets område, for når der ikke er flere fisk at fiske og man har indgået nogle aftaler om, hvordan man fordeler dem, er det logisk, at man må regulere fiskerflåden og ikke bare kan lade den køre derudad. Vi mangler en reguleringspolitik, som fastslår, hvilke dele af fiskeriet vi vil prioritere frem for andre.

Jeg spørger altså landbrugsministeren, om regeringen vil fremlægge en sådan plan for omlægningen og støtte til omlægningen, som vi kan tage stilling til sammen med andre vigtige landbrugsdispositioner inden 1. februar 1987. Hvis ministeren siger ja til det, kan vi i hvert fald få en mere interessant diskussion bl.a. om prioriteringen af statens udgifter til dette område, hvor vi både via EF og via vores egen finanslov pumper forfærdelig mange penge ind i et erhverv uden i virkeligheden at have sikkerhed for, at vi når de mål, som vi i hvert fald officielt siger vi har, når vi taler om en bredt sammensat produktion og mange mennesker, der bor på landet.

Til sidst vil jeg omtale et par mere præcise EF-spørgsmål. Det er med nogen bekymring,

SF har kunnet konstatere, at der i Folketinget var et stort flertal for at gå med til at ændre Rådets forretningsorden, der betyder, at vi nu har fået en konstruktion, som kan underminere vetoretten. Vi er så meget mere bekymrede for det, som der foreligger en endnu uafklaret sag om forvaltningskompetence. Men selv om det er en vanskelig sag, vil jeg gøre udenrigsministeren opmærksom på, at et enigt Folketing skrev: »I de tilfælde, hvor Kommissionen overdrager forvaltningskompetence, må der drages omsorg for, at Folketinget og regeringen igen kan tage sagen op.« Det var alle partier i markedsudvalget enige om. Alligevel gav et stort flertal mandat til, at dette ikke skal ske i alle tilfælde, men kun i nogle tilfælde. Det er vi bekymrede for, men nu forstår jeg, at den sag ikke er afklaret, og jeg vil så appellere i virkeligheden til alle partier i Folketinget om, at vi nu bruger tiden indtil næste gang, den sag skal diskuteres, til virkelig at opfylde det, som vi skrev s. 3 i markedsudvalgets beretning af 14. november 1986, at man i alle sager, hvor der bliver overdraget forvaltningskompetence, kan rejse sagen igen enten via Folketinget eller via regeringen. Det er afgørende for, at vores fremtidige muligheder for at fastholde vetoretten i realiteten stadig er til stede. Jeg kan ikke forstå, at regeringen gik med til at ændre Rådets forretningsorden, når det andet er uafklaret. Jeg havde forstået det sådan, at ændringen af Rådets forretningsorden var en del af et tilbud om, at vi til gengæld var sikre på at få indrømmelser med hensyn til forvaltningskompetencen, men jeg kan se, at udenrigsministeren ryster på hovedet, så det er altså ikke udenrigsministerens opfattelse, men desto mere bekymrende er det efter SF's opfattelse.

Landbrugsministeren (Britta Schall Holberg):

Hr. Bjørn Westh talte om det forlig, som er indgået mellem landbrugsministrene i denne uge. Som vi alle ved, var EF's landbrugs politik ved at bryde sammen, fordi den koster Fællesskabet så mange penge, at EF står og mangler vel henimod 30 mia. kr. for at finansiere næste år. Dertil kommer, at smørlagrene hober sig op til forargelse for mennesker også uden for landbrugserhvervet og til ugunst for overhovedet at få markedsbalancen til at fungere. Hvis det var fortsat, ville